

AR 13/2836/A

IN DE ZAAK VAN:

_____, wonende te

- eiser -

voor wie optreedt meester BOULLART Sven, advocaat met kantoor te 9000 Gent, Voskenslaan 419.

TEGEN :

Het VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering ten verzoeken van de Vlaamse Minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, met burelen gevestigd te 1210 Brussel, Koning Albert-II laan 19 ;

- verweerster -

voor wie optreedt meester TOLLENAERE Veerle, advocaat met kantoor gevestigd te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128.

VERLEENT DE RECHTBANK HET HIERNA VOLGENDE VONNIS.

I. DE RECHTSPLEGING :

1.1. De zaak werd ingeleid bij dagvaarding die op regelmatige wijze werd betekend op 19 juli 2013. Bij beschikking uitgesproken op 3 september 2013 werden in toepassing van artikel 747, § 2 Ger. W. de tussen de partijen overeengekomen conclusietermijnen bekrachtigd en werd de rechtsdag bepaald.

1.2. Op de openbare terechtzitting van dinsdag 27 mei 2014 werden de partijen bij monde van hun raadsman in hun middelen en conclusies gehoord, waarop de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak op heden werd gesteld.

1.3. De rechtbank heeft kennis genomen van het dossier van de rechtspleging en van de neergelegde stavingsstukken.

1.4. In toepassing van artikel 748bis Ger. W. wordt de laatste conclusie van elke partij aanzien als een allesomvattende syntheseconclusie die alle vorige conclusies en (desgevallend) de gedinginleidende akte vervangt.

II. RELEVANTE ELEMENTEN :

2.1. Eiser is sinds 1998 de eigenaar van een onroerend goed gelegen te _____ kadastraal gekend onder _____ en _____. Op dit terrein staan onder meer een hoofdgebouw en een voormalig koetshuis.

2.2. Na het ontvangen van een faxbericht van de dienst Stedebouw van de gemeente _____ met de melding dat de op het terrein van de eiser uitgevoerde werkzaamheden niet vallen onder de werken die zijn vrijgesteld van

14/4202

CNGETEKEND AFSCHRIFT
art. 792 Ger. W.
vrijgesteld van
expeditierecht
art. 280/2° W. Reg.

een stedenbouwkundige vergunning (bepaald onder art. 3, 9° b van het besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is) begaven twee inspecteurs van de lokale politie zich op **8 maart 2011** ter plaatse en stelden zij in een proces-verbaal van diezelfde datum (onder meer) vast dat er ter plaatse een bed & breakfast wordt uitgebaat door de eiser en dat het koetshuis als ontbijt- en dinerruimte wordt gebruikt voor de gasten. Aan dit koetshuis werden in opdracht van de eiser werken uitgevoerd zonder dat enige vergunning aanwezig of aangevraagd is. De uitgevoerde werken omvatten de vernieuwing van het dak, het vernieuwen van ramen en deuren, het uitslijpen van voegen en het vernieuwen van de steunbalk boven de poort.

Er wordt op dat ogenblik mondeling bevel gegeven aan de eiser om de werkzaamheden stil te leggen. Op 18 maart 2011 werd het stakingsbevel door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd. Er werd aangegeven dat er een inbreuk voorlag op artikel 6.1.1, 1° en artikel 4.2.1, §1, 1° VCRO.

Met een e-mail van 5 mei 2011 gericht aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur verzocht de heer I , architect, de toelating om, gelet op het bekrachtigde stakingsbevel, de oude pannen terug te mogen plaatsen op het dak van het koetshuis als tijdelijke bescherming van het pand teneinde het pand te beschermen tegen regen en wind. Met een schrijven van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van **6 mei 2011** werd aan de heer de toelating verleend om de oude dakpannen terug te plaatsen als tijdelijke bescherming van het koetshuis tegen regen en wind. In dit schrijven werd er eveneens op gewezen dat het stakingsbevel principieel gehandhaafd blijft en dat nieuwe inbreuken aanleiding kunnen geven tot vaststelling van de doorbreking van het stakingsbevel met alle wettelijke voorziene sancties tot gevolg.

Met een schrijven van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van **31 mei 2012** werd de eiser aangemaand om de inbreuk zo spoedig mogelijk ongedaan te maken.

Op **7 november 2012** gingen de heer , hoofdtechnicus van het Agentschap Inspectie RWO, en mevrouw , gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur opnieuw ter plaatse en stelden zij in een proces-verbaal vast dat er, ondanks de stillegging der werken sinds 8 maart 2011, werd verder gewerkt. Er werd ter plaatse (opnieuw) een mondeling bevel tot onmiddellijke staking gegeven aan de eiser. Op 13 november 2012 werd het stakingsbevel door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd en er werd aangegeven dat dit een inbreuk uitmaakte op artikel 6.1.1, 1° en 5° en artikel 4.2.1, §1, 1° en 6° VCRO. Met een aangetekend schrijven tegen ontvangstbericht van 14 november 2012 werd deze bekrachtigingsbeslissing aan de eiser overgemaakt.

2.3. Ten gevolge van het doorbreken van het bekrachtigd stakingsbevel van 8 maart 2011 werd door de rekenplichtige van het Herstelfonds op **20 maart 2013** aan de eiser een administratieve geldboete ten bedrage van 5.000 euro opgelegd. Eiser werd van deze beslissing in kennis gesteld bij aangetekend schrijven met ontvangstbevestiging.

Tegen deze beslissing heeft eiser geen beroep ingesteld (via een gemotiveerd verzoek tot kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling te richten aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur).

Als gevolg van de niet-betaling van de administratieve geldboete binnen de termijn van zestig dagen, heeft de rekenplichtige van het Herstelfonds vervolgens op **11 juni 2013** een dwangbevel gegeven aan de eisende partij. Dit dwangbevel werd overeenkomstig de bepalingen van artikel 6.1.50 §1 VCRO geïssueerd en uitvoerbaar verklaard door de stedenbouwkundig inspecteur.

Op **21 juni 2013** werd het dwangbevel van 11 juni 2013 aan de eiser betekend bij gerechtsdeurwaardersexploot. Het is tegen dit dwangbevel dat de eiser bij dagvaarding van 19 juli 2013 verzet aantekent.

III. DE VORDERINGEN :

3.1. De bij dagvaarding van 19 juli 2013 geïnitieerde en thans bij conclusie van 13 januari 2014 gehandhaafde vordering van de *eiser* strekt in de zin van artikel 6.1.50, § 4 VCRO tot :

(1) te zeggen voor recht dat de op 20 maart 2013 opgelegde administratieve geldboete van 5.000,00 euro niet verschuldigd is of minstens te zeggen voor recht dat deze aanzienlijk dient verminderd te worden en dat het aan de eiser op 21 juni 2013 betekende dwangbevel niet ten uitvoer mag worden gelegd ;

(2) verweerster te veroordelen tot de kosten van het geding waarbij de te betalen rechtsplegingsvergoeding dient te worden bepaald op 990,00 euro ;

(3) het uit te spreken vonnis voorlopig uitvoerbaar te verklaren met uitsluiting van de borgstelling.

3.2. De *verweerster* besluit tot de onontvankelijkheid, minstens de ongegrondheid van de door de eiser ingestelde rechtsvordering en zij verzoekt de rechtbank om de eiser tot betaling van de gedingkosten te veroordelen dewelke zij echter niet begroot in haren hoofde en waarbij zij uitdrukkelijk stelt dat zij niet tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding kan worden veroordeeld en dat zij van haar kant ook geen rechtsplegingsvergoeding vordert.

IV. BEOORDELING :

Ontvankelijkheid :

4.1. Verweerster is van mening dat de eiser zich niet op ontvankelijke wijze tot de rechtbank kan wenden wanneer hij geen gebruik heeft gemaakt van de administratieve beroepsprocedure. Zij verwijst naar artikel 6.1.49, § 3 en § 4 VCRO waarin gesteld wordt dat er een gemotiveerd verzoek om kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling door de eiser kon worden gericht aan de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur binnen de 15 dagen te rekenen vanaf de datum van afgifte ter post van de aangetekende brief, hetgeen de eiser niet heeft gedaan. Aangezien de VCRO dergelijk georganiseerd administratief beroep voorziet en aangezien de eiser daarvan geen gebruik heeft gemaakt, dient zijn vordering niet ontvankelijk te worden verklaard.

Het staat buiten kijf dat er in de VCRO voorzien werd in een uitdrukkelijke normatieve regeling van het administratief beroep dat kan worden ingesteld tegen het opleggen van een administratieve geldboete. Er is met andere woorden sprake van een georganiseerd administratief beroep (DE GEYTER, L., "Rechtsbescherming in de ruimtelijke ordening en stedenbouw van het Vlaams Gewest", TROS, 1999, 254). Een georganiseerd administratief beroep heeft in de regel een obligatoir karakter. Het doorlopen van dergelijk administratief beroep maakt in die zin een ontvankelijkheidsvoorwaarde uit voor een annulatieberoep bij de Raad van State (zie WAUTERS, K (ed.), Het administratief beroep, Maklu, 2008, p. 272).

De administratieve geldboete die opgelegd wordt voor het doorbreken/niet respecteren van een stakingsbevel heeft een penaal karakter in de zin van artikel 6, § 1 EVRM en artikel 14, eerste lid BUPO. Indien een overheid een sanctie oplegt met een penaal karakter in de zin van artikel 6, § 1 EVRM en artikel 14, eerste lid BUPO, dan heeft de betrokkene het recht om zich nadien te wenden tot de bevoegde rechter om de wettigheid van deze sanctie na te laten gaan.

Overeenkomstig artikel 6.1.50, § 4 VCRO kan de particulier aan wie een administratieve geldboete wordt opgelegd, bij wege van verzet tegen een dwangbevel tot betaling van de administratieve geldboete, het Vlaamse Gewest dagvaarden voor de burgerlijke rechtbank.

In de parlementaire voorbereiding werd over deze mogelijkheid van verzet voor de burgerlijke rechtbank het volgende gesteld (*Parl. St.* VI.Parl. 1998-99, nr. 1332/8, 13): "De rechtbank van eerste aanleg oefent een controle met volle rechtsmacht uit op de administratieve geldboete. De administratie heeft de mogelijkheid om de omvang van de sanctie te moduleren en de rechtbank kan een volledige controle uitoefenen op alles wat onder de beoordeling van de administratie valt. Een rechterlijke controle met volle rechtsmacht garandeert dat het systeem van administratieve geldboeten in overeenstemming is met artikelen 10 en 11 van de Grondwet, zoals onlangs nog in een arrest van het Arbitragehof over de BTW-geldboeten bevestigd werd."

Hieruit kan worden opgemaakt dat het de bedoeling was van de decreetgever om te voorzien in een omvattend systeem van rechtsbescherming bij de burgerlijke rechter. Die rechtsbescherming omvat onder meer de bevoegdheid om te oordelen over de kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling en dit in volle rechtsmacht, aangezien deze elementen behoren tot "wat onder de beoordeling van de administratie valt".

Aldus heeft de decreetgever aan een rechter van de rechterlijke orde de bevoegdheid opgedragen om kennis te nemen van geschillen met betrekking tot deze geldboeten, onder meer voor wat betreft de kwijtschelding en de beslissing om de geldboete te verminderen. De door de decreetgever voorziene mogelijkheid voor de betrokken particulier om een georganiseerd administratief beroep in te stellen teneinde de kwijtschelding of vermindering van de geldboete te vragen aan de stedenbouwkundige inspecteur zelf doet niets af aan het recht van diezelfde particulier om zich tot de burgerlijke rechter te wenden en kan evenmin worden aanzien als een ontvankelijkheidsvoorwaarde voor het op toelaatbare wijze instellen van een dergelijke procedure voor de burgerlijke rechter.

De door de eiser ingestelde rechtsvordering is om die reden dan ook perfect toelaatbaar (zie ook RvS, arrest 223.081, 29 maart 2013, T.M.R., 2013, 414-415).

Wettigheid :

4.2. Eiser stelt dat de (op 20 maart 2013) opgelegde administratieve geldboete en het navolgende dwangbevel (dat op 11 juni 2013 werd uitgevaardigd) manifest onwettig zijn omdat deze werden opgelegd door de rekenplichtige van het Herstelfonds overeenkomstig artikel 6.1.49, § 1 VCRO en 6.1.50, § 1 VCRO en er voor deze betrokken rekenplichtige van het Herstelfonds geen enkele formele aanwijzingsbeslissing voorligt.

Uit het door de verweerster voorgelegde stuk 16 blijkt dat de betrokken rekenplichtige (mevrouw |) sinds 25 oktober 2002 handtekeningbevoegdheid heeft/had voor het Grondfonds (administratie AROHM). De taken van de rekenplichtige van het Grondfonds werden overgenomen door de rekenplichtige van het Herstelfonds sinds de inwerkingtreding van het besluit van de Vlaamse Regering van 23 juni 2006. Als rekenplichtige van het Herstelfonds kon mevrouw | zowel een administratieve geldboete opleggen als een dwangbevel uitschrijven.

Eiser argumenteert ten onrechte dat de beslissing tot aanwijzing van mevrouw | als rekenplichtige van het Grondfonds en/of Herstelfonds in het Belgisch Staatsblad had moeten gepubliceerd zijn aangezien een dergelijke aanwijzing geen enkel belang heeft voor de algemeenheid van de burgers en geen enkel openbaar nut heeft.

Kwijtschelding / vermindering :

4.3. Tenslotte richt de eiser het verzoek tot de rechtbank om de administratieve geldboete van 5.000,00 euro kwijtgescholden te krijgen of substantieel verminderd te zien. Hij stelt dat hij in de waan verkeerde dat de uitgevoerde werken niet vergunningsplichtig waren, dat hij het koetshuis mocht beschermen tegen de invloed van regen en wind in afwachting van het bekomen van een vergunning/regularisatie waardoor het onbillijk en onevenredig zou zijn om hem te sanctioneren met een administratieve geldboete van 5.000,00 euro.

Eiser kan onmogelijk worden bijgetreden in zijn argumentatie dat hij in de waan zou geweest zijn dat de aan het koetshuis uitgevoerde werken niet vergunningsplichtig waren en dat het hem toegelaten zou geweest zijn om het koetshuis te beschermen tegen de invloed van regen en wind en dit in afwachting van het bekomen van de stedenbouwkundige vergunning. Op 8 maart 2011 werd immers de staking bevolen van de aan de gang zijnde (vergunningsplichtige) werken. Op dat ogenblik was de eiser op de hoogte van het feit dat de werken vergunningsplichtig waren en dat er door het opgelegde stakingsbevel niet meer mocht worden verder gewerkt. Minstens diende hij daarvan op de hoogte te zijn. Op 5 mei 2011 werd vervolgens door eisers architect om toelating gevraagd om de oude pannen te mogen terugplaatsen als tijdelijke bescherming van het pand tegen regen en wind. Op 6 mei 2011 werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan de architect (enkel) toelating verleend voor het terugplaatsen van de oude dakpannen als tijdelijke bescherming van het koetshuis tegen regen en wind. In het schrijven van de gewestelijk

stedenbouwkundig inspecteur werd uitdrukkelijk aangegeven dat het stakingsbevel principieel behouden blijft en dat nieuwe inbreuken aanleiding zullen geven tot vaststelling van de doorbreking van het stakingsbevel. Op 31 mei 2012 werd de eisende partij nogmaals aangemaand om de inbreuken te herstellen. Ondanks het opgelegde stakingsbevel en de duidelijke briefwisseling, werd op 7 november 2012 vastgesteld dat eiser toch verder had gewerkt zonder te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning en in strijd met het opgelegde stakingsbevel.

Eiser kan zich dan ook niet verschuilen achter de stelling dat hij in de waan was dat er na het stakingsbevel werken aan het pand mochten worden uitgevoerd. Hij was zeer goed op de hoogte dat niet mocht worden verder gewerkt. Het feit dat hij dit, gelet op het bovenstaande, toch deed, los van het feit dat hij een regularisatieaanvraag heeft ingediend (die geweigerd werd bij beslissing van 21 januari 2013, waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat het gevraagde niet voldoet aan de bepalingen inzake zonevreemde constructies), is volledig aan hemzelf te wijten en getuigt van een gebrek aan respect voor de van toepassing zijnde regels.

Wetens en willens heeft de eiser de onrechtmatige werken verder laten uitvoeren, ondanks het feit dat hij goed wist en ook diende te weten dat dit niet mocht. Het opleggen van de decretaal voorziene administratieve geldboete van 5.000,00 euro is dan ook geenszins onbillijk of onredelijk.

Evenmin wordt door de eiser aangetoond dat hij geschaad zou zijn in zijn private belangen of dat er een wanverhouding zou bestaan door het voordeel van het algemeen belang dat wordt beoogd met het opleggen van een administratieve geldboete.

4.4. Eiser dient als de in het ongelijk gestelde partij te worden verwezen in de gerechtskosten. Aangezien de verweerster uitdrukkelijk in conclusies stelt dat zij geen aanspraak maakt op enige rechtsplegingsvergoeding en dat zij er ook geen vordert, kan de rechtbank deze dan ook niet toekennen.

4.5. Er is geen enkele reden voorhanden om het huidige vonnis voorlopig uitvoerbaar te verklaren.

**OP DEZE GRONDEN,
DE RECHTBANK,
RECHT DOENDE OP TEGENSPRAAK,**

met inachtneming van de artikelen 2, 34, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de door de eiser ingestelde rechtsvordering ontvankelijk doch wijst ze als **ongegrond** af.

verwijst eiser in de kosten van het geding en begroot deze kosten als volgt:

* aan de zijde van de eiser:
dagvaarding en rolstelling: 304,26 euro

* aan de zijde van de verweerster: nihil

1770

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de veertiende burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op 24 juni 2014, alwaar aanwezig waren: de heer Johan Timmermans, alleenzetelend rechter en voorzitter van de kamer, bijgestaan door mevrouw Linda De Wispelaere, griffier.

L. DE WISPELAERE

J. TIMMERMANS

Aangeboden op 26 JUNI 2014
Niet te registreren;

177/1:
Anja WILLEMS
Adviseur a.i.